

Warszawa, dnia 13 lipca 2016 r.

Do
Naczelnego Sądu Administracyjnego

za pośrednictwem
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
I Wydział
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

skarżący kasacyjnie:

1. Artur Mykowski
2. Piotr Podoba

reprezentowani przez
adwokata Dariusza Golińskiego
radcę prawnego Marcina Górskiego
adwokata Magdalenę Matusiak-Frącczak

(pełnomocnictwa oraz adresy w aktach sprawy)

organ

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
ul. Stefana Batorego 5
02-591 Warszawa

sygn. akt I SA/Wa 1804/15

**Skarga kasacyjna
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, I Wydział
z dnia 19 maja 2016 r., wydanego w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1804/15,
doręzonego pełnomocnikowi skarżących wraz z uzasadnieniem w dniu 13
czerwca 2016 r.**

1. Na zasadzie art. 173 § 1 i 2 p.p.s.a., art. 176 § 1 pkt 1 p.p.s.a. zaskarżamy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, I Wydział, z dnia 19 maja 2016 r., wydany w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1804/15 w całości.
2. Na podstawie art. 174 pkt 1 i 2 p.p.s.a. i art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. zaskarżonemu wyrokowi zarzucamy:
 - a. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, Dz. U. 2005 Nr 231, poz. 1965, ze zm. (dalej: „ustawa o gwarancjach wolności sumienia i wyznania”) w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z

art. 9, 11 i 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Rzym, 4.11.1950 r. (dalej: „EKPC”) poprzez dokonanie nieuprawnionej, bezpodstawnej oraz bezprawnej oceny prawowitości przekonań wyznaniowych skarżących, odmówienie zarejestrowania związku wyznaniowego w sytuacji, gdy nie zachodzi żadna z przesłanek pozwalających na dokonanie odmowy rejestracji, ograniczenie konstytucyjnego i konwencyjnego prawa skarżących do swobody sumienia i wyznania, które nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i jest w rażący sposób nieproporcjonalne;

- b. naruszenie art. 2 pkt 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że wspólnota związana przez wnioskodawców nie spełnia wymogów określonych w tej jednostce redakcyjnej w sytuacji, w której Kościół Łatającego Potwora Spaghetti posiada wszystkie cechy kościoła (ustrój, doktryna i obrzędy kultowe);
- c. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:
 - i. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. i art. 153 p.p.s.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. poprzez wybiórcze zastosowanie tych przepisów wyłącznie w zakresie, w jakim jego interpretacja oraz interpretacja wcześniejszych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie była korzystna dla organu, a pominięcie tych fragmentów uzasadnienia, które dla twierdzeń organu oraz sposobu jego postępowania były niekorzystne, w szczególności w sytuacji, kiedy w wyroku w sprawie I SA/Wa 1517/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał niedopuszczalność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych na okoliczność prawowitości przekonań religijnych skarżących, a w skarżonym wyroku Sąd uznał, że taka opinia jest dopuszczalna;
 - ii. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 153 p.p.s.a. oraz art. 8 i 11 k.p.a. w zw. z art. 15 k.p.a. i art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. polegające na uznaniu, że przekopiowanie całości treści decyzji bez żadnych modyfikacji oraz jej li tylko podpisanie przez innego pracownika organu stanowi rzeczywiste rozpoznanie sprawy administracyjnej przez innego pracownika tegoż organu;
 - iii. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 6 k.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez przekroczenie przez organ przyznanych mu ustawowo kompetencji organu wyłącznie rejestracyjnego i odmowę rejestracji związku wyznaniowego opartą na przesłankach, które nie mają podstaw prawnych;
 - iv. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez niezasadne umorzenie postępowania rejestrowego w sytuacji, gdy wniosek został złożony przez podmiot uprawniony, który spełnił wszystkie przesłanki ustawowe pozwalające na zarejestrowanie związku wyznaniowego;
 - v. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 k.p.a. poprzez prowadzenie przez organ postępowania pod z góry przyjętą tezę o odmowie rejestracji związku wyznaniowego,

całkowite pominięcie w postępowaniu interesu wnioskodawców, jakim jest wyznawanie wybranej przez nich wiary niestanowiącej zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, pomijanie okoliczności faktycznych i prawnych przemawiających za rejestracją wnioskowanego związku wyznaniowego.

Powyższe naruszenia przepisów prawa procesowego miały istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż obowiązkiem sądu administracyjnego dokonującego kontroli legalności działania organu administracji było dostrzeżenie naruszeń prawa procesowego, których dopuścił się organ i uchylenie zaskarżonej decyzji. Oddalając skargę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie naruszył przywołane przepisy postępowania, a uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

3. Na podstawie art. 176 § 1 pkt 3 p.p.s.a., art. 176 § 2 p.p.s.a., art. 185 § 1 p.p.s.a. i art. 203 pkt 1 p.p.s.a. wnosimy o:
- a. rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie;
 - b. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r.; ewentualnie
 - c. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie;
 - d. zasądzenie na rzecz skarżących zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2012 r. do Ministra Administracji i Cyfryzacji skarżący złożyli wniosek o wpis do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych Kościoła Latającego Potwora Spaghetti (dalej: KLPS). Minister konsekwentnie umarza postępowanie w sprawie wpisu KLPS do rejestru, przy czym dwukrotnie jego decyzje zostały uchylone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 1517/13; wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I SA/Wa 381/15).

Decyzją z dnia 10 października 2014 r. Minister Administracji i Cyfryzacji ponownie umorzył postępowanie, a zaskarżoną decyzją z dnia 14 sierpnia 2015 r. nr DWRMNI-E-WROA.6120.10.2014 utrzymał w mocy własną decyzję. Skarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę na decyzję Ministra. Zaskarżony wyrok jednakże narusza zarówno przepisy prawa materialnego, jak i przepisy postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, dlatego powinien zostać uchylony z przyczyn opisanych poniżej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie naruszył przede wszystkim przepisy prawa materialnego, to jest art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11 i 14 EKPC.

W tym zakresie ponownie należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPC), art. 9 EKPC

całkowicie wyłącza wykonywanie przez państwo jakiegokolwiek oceny przekonań religijnych¹, jako że ocena taka stoi w sprzeczności z obowiązkiem państwa do zachowania neutralności i bezstronności². Wolność religijna jest bowiem przede wszystkim kwestią indywidualnych przekonań³. Tymczasem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, z naruszeniem tego jednego z podstawowych praw człowieka, dopuścił możliwość takiego badania.

Należy przy tym wskazać, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie skarżonym wyrokiem błędnie zinterpretował uzasadnienie wyroku w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1517/13. Wyrok w sprawie I SA/Wa 1517/13 nie przesądzał bowiem bezwzględnie, że organ może badać prawowitość przekonań religijnych skarżących. Ze względu na fakt, że organ nie nadał takiemu badaniu odpowiedniej formy procesowej, Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem w sprawie I SA/Wa 1517/13 nie mógł rozstrzygnąć definitywnie, czy organ tę prawowitość mógł badać, gdyż w świetle treści zaskarżonej wówczas decyzji byłoby to uznanie przedwczesne.

Oprócz zarzutu opisanego w *petitum* jako punkt 2 lit. a, pełnomocnicy wskazują, że wbrew twierdzeniom organu, założony przez wnioskodawców związek wyznaniowy o nazwie Kościół Latającego Potwora Spaghetti spełnia wszystkie przesłanki do uznania go za związek wyznaniowy, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, co potwierdzone zostało również w ekspertyzie z dnia 17 października 2012 r. Dlatego też oddalając skargę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie dokonał niewłaściwego zastosowania art. 2 pkt 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, gdyż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym ekspertyzy z dnia 17 października 2012 r. wynika, że wspólnota założona przez wnioskodawców zawiera wszystkie ustawowe cechy związku wyznaniowego, tym samym jest on związkiem wyznaniowym.

Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie należy również zarzucić naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. i art. 153 p.p.s.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. Sąd nie tylko nieprawidłowo zinterpretował wyrok w sprawie I SA/Wa 1517/13 w zakresie odnoszącym się do możliwości badania przez organ prawowitości przekonań religijnych skarżących, ale dodatkowo pominął te fragmenty uzasadnienia i wytycznych, które dla organu i sposobu jego postępowania były niekorzystne. Zaskarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał bowiem, że organ mógł przeprowadzić dowód z opinii biegłego na okoliczność zbadania, czy wiara w Latającego Potwora Spaghetti jest religią. W wyroku w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1517/13 tymczasem zostało wskazane, że cyt. „Na tle przedstawionych wyżej rozważań można też wskazać, że dopuszczanie ekspertyzy co do spełnienia przez wnioskodawcę wymogów formalnych składanego wniosku

¹ ETPC, sprawa 45701/99 *Metropolitan Church of Besarabia i inni v. Mołdawia*, wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r., pkt 117. Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 59. ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 57. Marek Antoni Nowicki, *Komentarz do art. 9 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności*, Lex.

² ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 58. Zob. też: A. Wiśniewski, *Wolność religijna a jednostka* [w:] J. Kondratiewa-Bryzik, R. Wieruszewski, M. Wyrzykowski [red.], *Prawne granice wolności sumienia i wyznania*, WKP 2012, w pkt. 2.

³ ETPC, sprawa 39023/97 *Supreme Holy Council of the Muslim Community v. Bułgaria*, wyrok z dnia 16 grudnia 2004 r., pkt 73. ETPC, sprawa 52435/99 *Ivanova v. Bułgaria*, wyrok z dnia 12 kwietnia 2007 r., pkt. 77-78.

podważa istotę funkcjonowania organu rejestrowego”. Jeżeli więc Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odwołuje się do art. 153 p.p.s.a., to powinien to czynić konsekwentnie, gdyż wyrokiem w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1517/13 zostało prawomocnie przesądzone, że organ nie może przeprowadzać dowodu z opinii biegłego, a zaskarżonym wyrokiem Sąd uznał, że taka ekspertyza jest dopuszczalna.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie naruszył również art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 153 p.p.s.a. oraz art. 8 i 11 k.p.a. w zw. z art. 15 k.p.a. i art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. Na skutek wyroku wydanego w sprawie sygn. akt I SA/Wa 381/15 organ był zobligowany do tego, aby merytorycznie sprawa została rozpatrzona przez innego pracownika organu. Organ wykonał ten wyrok tylko iluzorycznie, gdyż zaskarżona decyzja oraz decyzja ją poprzedzająca mają identyczną treść, zaś znajdują się pod nimi wyłącznie podpisy innych osób.

W świetle orzecznictwa takie powielanie uzasadnień stanowi naruszenie zasady przekonywania (art. 11 k.p.a.) czy zasady budzenia zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej (art. 8 K.p.a.) – por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 1001/12; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt IV SA/Gl 1520/11; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., sygn. akt II SA/Kr 1339/03; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 5 stycznia 2012 r., sygn. akt I SA/Bk 426/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2008 r., sygn. akt I SA/Kr 538/08.

Prawdopodobieństwo, że w Polsce jest dwoje ludzi myślących identycznie i w dodatku identycznie przekazujących swoje przemyślenia w formie pisemnej, a nadto pracujących w tym samym organie administracji publicznej, jest bliskie zeru. Z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można z kolei powiedzieć, że decyzja z dnia 14 sierpnia 2015 r. nie została wydana samodzielnie przez pracownika, który formalnie się pod nią podpisał i nie stanowi przejawu jego indywidualnych rozważań, wiedzy oraz analizy materiału dowodowego i prawa. Tym samym omawiany zarzut jest w pełni zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

W dalszej kolejności należy wskazać, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie naruszył art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 6 k.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

Art. 30 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania stanowi *expressis verbis*, że Minister Administracji i Cyfryzacji jest li tylko organem rejestrowym. Jako organ rejestrowy nie ma on prawa, gdyż nie istnieje ku temu żadna podstawa prawna, aby oceniać prawowitość przekonań religijnych związków wyznaniowych zgłaszanych do rejestru. Ustawa przewiduje, że organ rejestrowy może jedynie badać spełnienie warunków formalnych (art. 33 ust. 2 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania). Odmowa wpisu może nastąpić wyłącznie w przypadku wystąpienia ściśle określonych, ustawowych przesłanek, opisanych w art. 27 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania. W sprawie niniejszej nie mamy do czynienia z żadną z tych przesłanek (bezpieczeństwo publiczne, porządek, zdrowie lub moralność publiczna, władza rodzicielska albo podstawowe prawa i wolności innych osób). Stąd organ w sposób oczywisty i rażący przekroczył kompetencje przyznane mu na mocy ustawy.

Sąd naruszył również art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

W ten sposób Sąd zaakceptował sytuację, w której organ w sposób niezasadny umorzył postępowanie jako bezprzedmiotowe. Z tej przyczyny można jednak umorzyć sprawę, gdy brak jest któregośkolwiek z elementów materialnego stosunku prawnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 27 stycznia 1998 r., sygn. akt I SA/Łd 1025/96). Cechą decyzji wydanej na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jest to, że nie rozstrzyga ona o istocie sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 listopada 2006 r., sygn. akt I OSK 100/06), zaś występuje brak sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 1331/10). Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia.

W niniejszej sprawie występuje zarówno uprawniony podmiot (100 obywateli polskich posiadających pełną zdolność do czynności prawnych), jak i przedmiot postępowania, to jest związek wyznaniowy oparty o określone wierzenia, posiadający swoiste obrządki, doktrynę i dogmaty (jak wcześniej wskazano – organ nie jest uprawniony do oceny ich racjonalności czy prawowitości). Co więcej, należy zauważyć, że decyzja organu ma charakter decyzji stwierdzającej bezzasadność żądania skarżących (odmawiającej wpisu), a nie stwierdzającej bezprzedmiotowość (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 1740/10: „Ewentualny brak ustawowej przesłanki uwzględnienia żądania zgłoszonego we wniosku wszczynającym postępowanie administracyjne nie czyni tego postępowania bezprzedmiotowym w rozumieniu art. 105 § 1 kpa, lecz oznacza jedynie bezzasadność żądania strony. Brak przesłanek do uwzględnienia żądania strony nie czyni postępowania administracyjnego bezprzedmiotowym w rozumieniu art. 105 § 1 kpa i nie oznacza, że postępowanie takie nie powinno być prowadzone”). Analiza uzasadnienia decyzji wskazuje, że poprzez skorzystanie z art. 105 § 1 k.p.a. organ próbuje ominąć dyspozycję art. 27 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, który enumeratywnie wymienia przesłanki do oddalenia wniosku o wpis. Tym samym organ niejako tylnymi drzwiami wprowadza dodatkową przesłankę, która nie jest przewidziana przepisami prawa oraz, co już wielokrotnie było w skardze podkreślone, jest całkowicie nieweryfikowalna. W konsekwencji organ, pod pozorami bezprzedmiotowości z art. 105 § 1 k.p.a., dokonał rozstrzygnięcia o istocie sprawy.

Na marginesie wskazać należy, że w ekspertyzie z dnia 17 października 2012 r. jej autorzy wskazali, że Kościół Latającego Potwora Spaghetti posiada główne zewnętrzne cechy religii. *„Jeśli chodzi o strukturę, zawiera on trzy elementy wyróżnione przez M. Webbera i J. Wacha, a więc doktrynę (Ewangelia Latającego Potwora Spaghetti, Luźny Kanon), kult z własnymi obrzędami religijnymi (np. spożywanie makaronu) i kalendarzem świąt oraz organizację. Wspólnota ta posiada także własne zasady etyczne (...)*” (str. 5-6 ekspertyzy).

W końcu, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie naruszył art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 k.p.a.

Organ prowadził postępowanie z naruszeniem podstawowych zasad postępowania administracyjnego, jak zasada zaufania, czy zasada uwzględnienia słusznego interesu strony. Sposób prowadzenia postępowania, a w szczególności treść uzasadnienia zaskarżonej decyzji wskazują, że organ prowadził postępowanie pod z góry przyjętą tezę o tym, KLPS nie może być zarejestrowany (bez względu na

to, jaką technicznie formę odmowa rejestracji miałaby przyjąć, w tym przypadku – umorzenie decyzji na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.).

O takim sposobie prowadzenia postępowania świadczy wiele elementów uzasadnienia, w szczególności niezastosowanie się do wytycznych zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 1517/13 (o czym jeszcze będzie mowa dalej), czy przeinaczanie brzmienia wyroków ETPC. Organ stwierdza przykładowo, że ETPC nigdy nie rościł sobie prawa do definiowania religii i tego nie robił (s. 10 zaskarżonej decyzji), ale pominął całkowicie przyczyny takiego stanowiska ETPC, a mianowicie uznanie przez Trybunał, że czyjaś wiara jest okolicznością nieweryfikowalną. W tym samym fragmencie organ powołuje się na rzekomy margines swobody dla władz krajowych wynikający z EKPC, podczas gdy w przypadku swobody sumienia i wyznania margines ten jest minimalny i ogranicza się do przesłanek porządku, zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, co w sposób niebudzący wątpliwości wynika z orzecznictwa ETPC. Ponownie należy podkreślić, za Trybunałem, że art. 9 EKPC wyłącza dokonywanie przez państwo jakiegokolwiek oceny prawowitości przekonań religijnych, czy sposobów, w jakich wiara jest uzewnętrzniana⁴. Z orzecznictwa ETPC wynika więc dokładnie przeciwna teza, niż stawia organ. Państwu nie przysługuje jakiegokolwiek margines swobody przy ocenie prawowitości przekonań religijnych.

Wskazać należy również, że w prawomocnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia, I SA.Wa 1517/13 sąd wskazał, że poddanie pod ocenę Sądu kwestii uznania Kościoła Latającego Potwora Spaghetti za kościół nie jest w zakresie kompetencji sądów administracyjnych. Wywieść z tego można, że niedopuszczalne jest badanie zarówno przez organy administracji publicznej, jak i przez sądy administracyjne. Wojewódzki Sąd Administracyjny w przywołanym wyroku wskazał wyłącznie, że organ może badać czy Kościół Latającego Potwora Spaghetti jest kościołem czy też związkiem wyznaniowym podlegającym wpisowi do rejestru, przy czym organ winien był rozpatrzyć tę kwestię w kategoriach procesowych, tj. badając powyższe w oparciu o przepisy działu III ustawy o gwarancjach sumienia i wyznania. Jak było wskazane w skardze kasacyjnej, Kościół Latającego Potwora Spaghetti posiada wszystkie cechy charakterystyczne dla kościołów i związków wyznaniowych określone w art. 2 pkt 1 ustawy o gwarancjach sumienia i wyznania tj. doktryna, kult i organizacja). Oznacza to, że w kategoriach procesowych, dokonując subsumcji złożonych dokumentów na potrzeby art. 2 pkt 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania bezsprzecznie Kościół Latającego Potwora Spaghetti wypełnia ustawowe wymogi do uznania go za związek wyznaniowy. Natomiast wychodzenie poza ramy obowiązującego prawa (ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania) w zakresie badania spełniania przesłanek, o których mowa w art. 2 pkt 1 przywołanej ustawy organ administracji publicznej naruszył art. 153 p.p.s.a.

Jak wynika z art. 7 k.p.a. „w państwie prawa nie ma bowiem miejsca dla przyznawania mechanicznie pierwszeństwa niedookreślonego interesu publicznego, ogólnego nad słusznym interesem strony postępowania” (wyrok Sądu Najwyższego –

⁴ ETPC, sprawa 45701/99 *Metropolitan Church of Besarabia i inni v. Mołdawia*, wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r., pkt 117. Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 59. ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 57. Marek Antoni Nowicki, *Komentarz do art.9 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności*, Lex.

Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 listopada 1993 r., sygn. akt III ARN 49/93). W niniejszej sprawie słuszny interes grupy obywateli, ich konstytucyjne i konwencyjne prawo do swobody wyznania, zostało przez organ całkowicie pominięte, w dodatku nie zostało zestawione z żadnym interesem publicznym, który organ ewentualnie chciałby chronić (jak bezpieczeństwo czy porządek publiczny), a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zaakceptował taki sposób postępowania organu.

W związku z powyższym wnosimy jak w *petitum* skargi kasacyjnej.

Dariusz Goliński
adwokat

RADCA PRAWNY
dr Marcin Górski

adwokat
dr Magdalena Matusiak-Prączak

W załączeniu:

1. dowód uiszczenia opłaty od skargi;
2. odpis skargi kasacyjnej wraz z załącznikiem.

POTWIERDZENIE NADANIA

przesyłki poleconej nr

NADAWCA:

Kancelaria Adwokacka

Dariusz Goliński

adwokat

ul. Wrzeciono 33 lok. 84, 01-963 Warszawa

tel. 602 388 971

REGON 140050216 NIP 5321418792 A

Al

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

I Wydział

Jasna 2/4

00-013 Warszawa

odwrócić

☐ Potwierdzenie doręczenia albo zwrotu

SMS/E-MAIL

☒ Potwierdzenie odbioru

☐ Priorytetowa

A

B

Gabaryt

Masa kg 3,0 g

Opłata 6 20 zł gr

Na stronie <http://sledzenie.poczta-polska.pl> można sprawdzić status nadanej przesyłki rejestrowanej.

Poczta Polska

PP S.A., nr 11

PRZESYŁKA POLECONA

Wydział Poligrafii PI Wrocław 2015

